

Γέροντας Μωσής ο Αγιορείτης: Η αποκάλυψη του Θεού στη ζωή μας (μέρος 1ο)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ζούμε σε μία εποχή που επικρατεί γενική αναστάτωση , ταραχή, κρίση , αμφισβήτηση και κατάρρευση ιδεών, αρχών, ηθών και βάσεων. Η αδιαφάνεια, η απληστία, ο κορεσμός, η αλλοτρίωση κυριαρχεί στον κόσμο. Έχουμε μία έξαρση της φιλαρχίας, της φιλαυτίας, της φιλοδοξίας, της φιληδονίας, της φιλοκτησίας και της φιλαργυρίας. Τεράστιες οικολογικές καταστροφές σε όλο τον πλανήτη δυσχαιρένουν τη ζωή των ανθρώπων. Τ' απαράγραπτα ανθρώπινα δικαιώματα λειτουργούν συχνά σε βάρος των βασικών ανθρώπινων υποχρεώσεων. Επικρατεί το αντιευαγγελικό «μακαριότερο το να λαμβάνεις από το να δίνεις». Αμφισβητούνται ηθικές αρχές, λογικές βάσεις, αρχαίες αξίες. Προβάλλονται νοσηρές ιδιαιτερότητες και αποκρουστικές φαυλότητες. Βρισκόμαστε στην

εκπλήρωση της προφητείας του Μ. Αντωνίου: «Θα έλθει μία εποχή που οι τρελοί θα λένε τους γνωστικούς τρελούς και το αντίθετο».

Από την άλλη, μερικές φορές, η Εκκλησία εξαντλεί το έργο της στη φιλανθρωπία. Όχι ότι δεν είναι ένα από τα έργα της, αλλά δεν είναι το μόνο και δεν είναι το κύριο. Το έργο αυτό το κάνει και το υπουργείο κοινωνικής προνοίας (ή όπως αλλιώς τώρα λέγεται) , που βέβαια δεν το κάνει πάντοτε , κι ένας σύλλογος κι ένας μασώνας κι ένας αλλόθρησκος κι ένας άθεος. Οι νέοι μας δεν ζητούν από την Εκκλησία χρήματα και ψωμί, αλλά νόημα βαθύ και σκοπό βίου ορθό. Να μάθουν για το τί ζουν και πού πάνε, γιατί υπάρχουν, γιατί γεννήθηκαν και γιατί πεθαίνουν. Είναι πολύ κουραστικές οι ομιλίες θεολόγων που δεν τους μίλησε ο Θεός, τα στερεότυπα κηρύγματα, οι μεγαλόστομες ηθικολογίες, οι βερμπαλιστικές ρητορείες, οι διδασκαλίες δίχως προσωπικό αντίκρουσμα.

Στη σύγχρονη κοινωνία απουσιάζει η κοινωνία των προσώπων. Επικρατεί δυστυχώς ακοινωνησία και ασυνεννοησία, μοναξιά και ψυχρότητα. Οι ανθρώπινες σχέσεις είναι λίαν ανταγωνιστικές , εξουσιαστικές, ζηλόφθονες, υποκριτικές , αναληθείς, ανίερες. Δεν υπάρχει αλληλοκατανόηση, αλληλοπεριχώρηση, αλληλοσεβασμός. Αν οι όποιες ανθρώπινες σχέσεις δεν είναι εν Χριστώ , εν αληθεία, εν αγάπη , έχουν σίγουρα ημερομηνία λήξεως. Δίχως τον Χριστό ανάμεσα στα πρόσωπα δεν υπάρχει κατανόηση, ανεκτικότητα, υπομονή και υποχωρητικότητα. Οι σύζυγοι , τ' αδέρφια, οι φίλοι, οι συνάδελφοι, οι συμμαθητές, οι συμφοιτητές, δεν μπορούν να συνεννοηθούν, να συμπορευθούν, να συναντηθούν, να συνομιλήσουν και να συνεννοηθούν δίχως Χριστό.

Το κάθε ανθρώπινο πρόσωπο είναι μοναδικό, ιερό και ανεπανάληπτο μέσα σε όλη την παγκόσμια ιστορία. Το κάθε πρόσωπο είναι εντελώς διαφορετικό και χρειάζεται έναν ιδιαίτερο σεβασμό. Όλα τα πρόσωπα είναι πλασμένα κατ' εικόνα Θεού. Δεν μπορεί λοιπόν ποτέ να μην είναι αξιосέβαστα και αξιοτίμητα. Η διαφορετικότητα , η ανομοιότητα, η ιδιαιτερότητα, αποτελεί τελικά μία καταπληκτική συμμετρία. Η συνάντηση και συνεννόηση προσώπων αποτελεί αλληλοσυμπλήρωση και αρμονική σύνθεση. Δεν υπάρχουν οπωσδήποτε δύο όμοιοι άνθρωποι, ούτε μπορούν να υπάρξουν. Μόνο με την αγάπη και την ταπείνωση μπορούν να συναντηθούν και να ταυτισθούν ακόμη.

Ο άνθρωπος σήμερα έχει αυξήσει τρομερά τις γνώσεις του. Εντούτοις ενώ γνωρίζει τί γίνεται στα τέσσερα σημεία της γης και στο άπειρο σύμπαν, παραμένει άγνωστος ο πλησιέστερος εαυτός του. Έχουμε πληροφορίες από τους γαλαξίες, από τις πέντε ηπείρους και δυσκολευόμαστε να επικοινωνήσουμε με τον πλησίον μας. Στο τέλος όμως σίγουρα αυτά που γνωρίζουμε είναι πολύ λιγότερα από αυτά που δεν γνωρίζουμε. Η τεχνολογία αναπτύσσεται υπερβολικά και υπερθαύμαστα, η πρόληψη του κακού όμως είναι αδύνατη.

Γνωρίζουμε μόνο το 1/10 των λειτουργιών του εγκεφάλου μας. Ο άνθρωπος όσο

μικρός είναι τόσο και μεγάλος, όσο σοφός τόσο και ανόητος, όσο πλούσιος τόσο και φτωχός, όσο καλός τόσο και κακός. Γνωρίζουμε πολλά και αγνοούμε πιο πολλά. Είναι ένα ανεξήγητο και απύθμενο μυστήριο ο κάθε άνθρωπος. Τί επιλέγει και γιατί αγαπά αυτό και όχι το άλλο, γιατί μισεί τόσο θανάσιμα κάτι, γιατί κλαίει, πώς πονά, γιατί εκφράζεται έτσι, γιατί υβρίζει και κραυγάζει, πώς μελαγχολεί, πότε φοβάται, η ποικιλία, η διαφορετικότητα, η άποψη, η έφεση, η δημιουργικότητα, η επιλογή, η ανατομία, η ψυχοσύνθεση, ο χαρακτήρας, το ύφος, το ήθος, ο ατομισμός. Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά τον ξεχωρίζουν και τον διακρίνουν με το άφθαστο μεγαλείο της ιερής μοναδικότητας.

Ο νέος που ενδιαφέρεται διερωτάται σχετικά με τη σύνδεση της ψυχής και σώματος, τί ακριβώς είναι η ψυχή και τί είναι ο θάνατος. Ποιά είναι η ηθική η απαραίτητη για τη διατήρηση της ιερότητας της ζωής. Πότε αρχίζει και πότε τελειώνει η ζωή δεν είναι πάντοτε ακριβώς γνωστό. Η ζωή δεν ορίζεται από κοσμικούς νόμους, γιατί είναι μυστήριο δυσερμήνευτο. Ο επίσκοπος Μεσογαίας Νικόλαος λέγει «είμαστε απίστευτα μικροί, υπερβολικά μόνοι, πολύ στιγμιαίοι για τους κοσμικούς χρόνους για να πούμε: α) ότι γνωρίζουμε τον κόσμο, β) ότι τον κατανοούμε, και γ) ότι μπορούμε να επικοινωνούμε».

Παρά την τόση επικοινωνία και συναναστροφή, ο σύγχρονος άνθρωπος πάσχει από μεγάλη μοναξιά. Παρά την τόση γνώση κατανοούμε ότι έχουμε μεγάλη άγνοια. Η μοναξιά μας και η άγνοιά μας συναντιούνται στη μοναδικότητά μας. Η επιστημονική πλούσια γνώση θέλει να εξοβελίσει τον Θεό. θεωρεί πως μπορεί να προχωρήσει δίχως την παρουσία της δυνάμεώς Του και πολύ περισσότερο δίχως τη βοήθειά Του. Ο επιστήμονας εμπιστεύεται τις γνώσεις και τις δυνάμεις του και δεν θέλει καμιά άλλη συμπαράσταση. Ο Γέροντας Παΐσιος έλεγε πως «όλα τα θέματα τα συζητώ, εκτός από το περί υπάρξεως Θεού. Είναι σαν να μου λες ότι δεν γεννήθηκες από μάνα ή ότι το ράσο μου δεν είναι μαύρο. Τί συζήτηση να κάνουμε;». «Εδώ βρε παλληκάρια», έλεγε σε δυο φοιτητές που τον επισκέφθηκαν, «και τ' άλογα ζώα πιστεύουν στον Θεό και δεν πιστεύει ο λογικός άνθρωπος;». Την ώρα εκείνη περνούσε μία σαύρα. Της λέει ο Γέροντας: «Υπάρχει Θεός; Και η σαύρα ένευσε καταφατικά το κεφάλι της». (Σε μια παραλλαγή άκουσα ότι αυτό το ίδιο γεγονός ότι δήθεν μίλησε η σαύρα και με ψιλή φωνή είπε: «Ναι, υπάρχει Θεός») .

Σε όλη την Ορθόδοξη Ανατολή δεν ανεφύη τέτοιο ερώτημα ποτέ. Οι άνθρωποι μπορούσαν ν' αμαρτάνουν, αλλά ποτέ δεν τους πέρασε από το νου η ιδέα , μήπως και δεν υπάρχει ο Θεός. Γι' αυτό και κανένας από τους θεοφώτιστους αγίους πατέρες δεν έγραψε λόγο που ν' αποδεικνύει την ύπαρξη του Θεού. Το ερώτημα αυτό κατασκευάσθηκε στην ορθολογιστική και λογοκρατούμενη Δύση. Η Ορθόδοξη Παράδοση, πίστη και ζωή, δεν ασχολήθηκε ποτέ με το ερώτημα αν υπάρχει Θεός. Μίλησε μόνο για τη βέβαιη παρουσία Του. Ο Θεός δεν αποδεικνύεται επιστημονικά. Αν αποδεικνυόταν έτσι, δεν θ' άξιζε να πιστεύουμε. Πρόκειται για ματαιοπονία

μάλλον. Ο Θεός βιώνεται και αποκαλύπτεται• δεν ανακαλύπτεται, ούτε αναδεικνύεται. Μόνο βιούμενος ο Θεός κοινωνείται από το πλάσμα του και γεμίζει χαρά η ζωή του.

Δεν κατανοείται ο ακατανόητος, δεν χωρείται ο αχώρητος. Ο νους θα πρέπει να κατέβει στην καθαρή καρδιά , κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, για να συναντήσει, γνωρίσει και οικειωθεί τον Θεό. Το μυστήριο δεν ερευνάται, δεν εξιχνιάζεται, δεν κατανοείται αλλά βιώνεται εμπειρικά και κοινωνείται απερινόητα. Ο Θεός δεν είναι απρόσιτος αλλά προσιτός και οικείος κατά τις άκτιστες ενέργειές του. Ο Θεός είναι παντέλειος , παντοδύναμος, πανυπεράγαθος, πανδίκαιος. Η δικαιοσύνη Του δεν αναιρεί την αγάπη Του. Η δικαιοσύνη Του δεν τον κάνει τιμωρό κι εκδικητικό...

(συνεχίζεται)

«ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

παθοκτονία

πρόσκληση μετανοίας

σε καιρούς κρίσεως»

Εκδόσεις : Εν πλω

Πηγή: eisdoxantheou-gk.blogspot.gr